

ster paa dette Punkt saa rigtigt, at det var til afgjort Nytte, at der var en teknisk Forhandlingsret mellem Organisationerne og Administrationen, og derom er jeg for mit Vedkommende og mit Parti helt og fuldt ikke i Tvivl.

Naar den højtærede nuværende Minister siger, at han slet ikke er sikker paa, at den enkelte Forhandlingsret om tekniske Spørgsmaal, noget, som man jo altid vil imødekomme, vil vinde ved at gaa igennem Organisationerne, saa er jo Forholdet dette, at den enkelte vel kan fremføre sine Ønsker eller Forslag, hvis han mener, at det er det bedste og naturlige for ham at komme som Enkeltmand med dem, men den enkelte ved en Ting — jeg har tidligere haft Lejlighed til at sige det under denne Diskussion og beklager at maatte gentage det —, den enkelte ved ogsaa, at han kan komme til at staa overfor Trin af overordnede, som føler sig i høj Grad ubehageligt berørt af, at man dernede fra Dybet henvender sig med Forslag til de høje Herrer, som sidder oppe i Højden, og en saadan Mand vil have den store Sikkerhed, naar han fremsætter sine Forslag gennem Organisationer, at han da er paa ganske anden Maade betrygget, end hvis han kommer alene og staaar som ene Mand, der let kan rammes. Derfor har det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte haft saglig Ret i at tilvejebringe denne Ordning, og derfor maa jeg beklage, at den højtærede nuværende Minister stiller sig saa uforstaaende overfor Princippet. Men i øvrigt maa det jo erkendes, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte selv har leveret en Række Beviser for, at eet er Princippet, et andet er Praksis, og det synes jo, at Forhandlingsretten trives fortræffeligt under den nuværende Minister, uden at han godkender den i Teorien, ja, at Forhandlingsretten endogsaa udvides saa langt, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte er forbavset over, at den er naaet til en saadan Fuldkommengørelse. Det er naturligvis altid en noget formildende Omstændighed. Men jeg tror dog oprigtig talt, at den højtærede Trafikminister, som altsaa, med eller uden sin Generaldirektørs Medvirken, er paa Omvendensens Vej med Hensyn til det saglige i den tekniske Forhandlingsret, skulde anerkende, at Organisationerne og de enkelte indenfor Trafiketaterne har Brug for at have denne stadfæstet som en lovlige Ret, og derfor havde det været mit Ønske, at den højtærede Regering havde søgt Adgang til at faa den tekniske Forhandlings-

ret lovfæstet, saaledes som den almindelige Forhandlingsret er lovfæstet i Tjenestemandsløven.

Vi kommer saa til Samraadet om Takstpolitikken, og hvis jeg dér maa have Lov til at gøre een eneste Bemærkning, som paa en Maade ligger lidt udenfor Takstpolitikken, men som staaar i nøje Forbindelse med, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard har sagt, skal jeg sige til det ærede Medlem, at alle hans Betragtninger om at finde hinanden kunde jeg jo saa forfærdelig let vende om til det ærede Medlem og sige, at det, som for Øjeblikket foregaar, er Forsøg fra det ærede Medlem Hr. Korsgaards Side paa at finde det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte. (*Korsgaard*: Ja, det har jeg ikke noget imod). Ja, ikke sandt; og saa vil jeg tilføje, at naar de har fundet hinanden, er der jo Mulighed for det ærede Medlem for det Avancement, som jeg ingen Brug har for, for jeg har haft det, og for mig kan der slet ikke være Tale om noget Springavancement. Derimod kan det ærede Medlem springe højt, i samme Øjeblik som de forenede Takst- og Toldpolitikere endelig slutter deres fuldkomne Forbund.

Naar jeg har forsvaret vor Takstpolitik her i Dag, gør jeg det ærede Medlem Hr. Korsgaard opmærksom paa, at det er den Takstpolitik, som jeg og mit Parti førte under det socialdemokratiske Ministerium, og som vi nu forsvare, efter at den har sejret under det nye Ministerium. Derfor kan det heller ikke forbavse det ærede Medlem, at jeg tager til Orde for denne Takstpolitik og mod de fejlagtige Anskuelse, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte blev ved at hævde, saa længe han sad som Minister. Nu sagde han, at han var ikke ene om at medføre denne Situation. Det er rigtigt, det kunde han jo ikke, men han havde desværre en saa stor Stædighed paa dette Punkt, at han derigennem havde Mulighed for at fjerne de Tendenser til en Samvirken paa dette Omraade, som utvivlsomt oftere ellers gav sig Udtryk. Jeg gør opmærksom paa, at den Gang samarbejdede to Partier, og det, der foregik, var bl. a., at det radikale Venstre paa sit Landsmøde hævdede paa det stærkeste Nødvendigheden af Takstnedsættelser i Øverensstemmelse med vor Opfattelse af hele den økonomiske Situation, og at vi som det Parti, der stod i Forholdet til den daværende Regering, som vi gjorde det, henvendte os til denne Regering og meddelte den, hvad vort Parti havde ønsket. Og vi fandt et vist Gehør, en